

sau khi công việc của tôi hoàn thành. Vậy, tôi yêu cầu các anh ở trên lầu, đừng đi đâu hết. Nhân viên Smerch đã nằm trên các nóc nhà, nếu các anh lớn vồn ra ngoài, bị bắn chết, đừng trách tôi không nói trước.

Ba người đàn ông làm li ra ngoài, không thêm quan tâm tới lời nói của Kamốp. Viên đại tá Smerch phải gọi giạt lại :

— Các anh có nghe tôi nói không ?

Một người đứng lại, quắc mắt nhìn Kamốp :

— Giọng nói của anh oang oang như lệnh võ người điếc cũng nghe, huống hồ chúng tôi, đã có vành tai rất thính sau những năm hoạt động bí mật, ngày đêm chờ bọn anh đến bắt. Vâng, tôi đã nghe lời anh nói, song anh hiểu cho rằng chúng tôi không nhận lệnh của anh. Dầu sao, anh là kẻ thù của chúng tôi.

Kamốp tức tràn lên họng :

— Dĩ nhiên, chúng ta vẫn là thù địch. Nhưng trong phút này, tôi là đồng minh tạm thời của các anh.

Bà Huyền Hoa khoát tay :

— Thì các bạn. Đại tá Kamốp nói đúng. Phiên các bạn lên lầu, đừng đi đâu cả.

Kamốp nói với bà Hoa :

— Họ cứng đầu thật.

Bà Hoa cười :

— Nhân viên nào của tôi cũng cứng đầu cả. Cứng đầu là đức tính của kẻ hy sinh thân mình để tranh đấu cho tổ quốc. Ông c oi, họ cứng đầu như vậy, song tôi bảo gì họ cũng nghe liền. Sở dĩ

tổ chức của chúng tôi được tồn tại và phát triển mạnh mẽ ở đây là vì có những nhân viên cứng đầu với kẻ thù và tuyệt đối tôn trọng kỷ luật nội bộ.

— Hừ, cũng có ngày tôi bắt được bà. Để xem khi ấy bà còn cứng đầu nữa không.

— Ông cứ về nhà cầu nguyện đi. Khi ấy, ta mang lại câu chuyện hôm nay ra bàn cãi cũng chưa muộn. Nhưng đại tá Kamốp ơi, yêu cầu đại tá bình tĩnh lại. Tôi sắp cho gọi Phan Mỹ đây.

Một người đàn ông ngồi thu hình ở góc phòng đứng lên. Hắn là «chú Ba» cộng tác viên của Phan Mỹ. Bà Hoa chỉ hần, giới thiệu với đại tá Kamốp :

— Phan Mỹ đã gài một người bên cạnh tôi. Người này liên lạc thẳng với Phan Mỹ bằng vô tuyến. Nếu tôi không lầm, Phan Mỹ đã cho bố trí sẵn sàng, đợi đại tá và tôi ra thì bắt.

Kamốp bấu môi :

— Mời bà cứ gọi cho hần.

«Chú ba» rút walkie-talkie trong túi ra, gọi :

— Alô... AX gọi Hoành sơn... AX gọi Hoành sơn...

Có tiếng đáp ngay :

— Hoành sơn đây ... AX báo cáo đi...

«Chú Ba» ngược mắt nhìn bà Huyền Hoa rồi nói vội hơi — bà nói hần đã học thuộc từng dấu chấm phết — :

— Alô, alô, AX xin báo cáo với Hoành sơn... Đại tá Kamốp của Smerch đang họp bàn bí mật với bà Huyền Hoa ở đây... Xin Hoành sơn cho chỉ thị... .

— Alô... AX đang ở đâu trong biệt thự ?
 — Thưa, trong ga ra.
 — Nói trong ga ra, dịch nghe được không ?
 — Thưa, họ đều ở trên lầu, tôi có phận sự canh gác bên dưới.
 — Kamốp đến một mình, hay với những ai ?
 — Thưa, với một vệ sĩ.
 — Tên vệ sĩ này đứng ở đâu ?
 — Thưa, ở dưới nhà, ngay cầu thang lên lầu.
 — Liệu AX hạ thủ được hắn không ?
 — Tuy hắn to lớn, tôi vẫn có thể hạ thủ được, song tôi sợ bại lộ. Vả lại, hắn có súng tiểu liên...
 — Đứng ngại. Hoàn sơn sẽ lo liệu cho. Nguyệt Thanh và Thái Phụng ở đâu ?
 — Thưa, Thái Phụng là ai ?
 — Là cô gái cùng đi với Nguyệt Thanh về biệt thự ấy.
 — Thưa, cả hai cũng ở trên lầu.
 — Phòng nào ?
 — Thưa, phòng lớn nhất, nhìn ra đường. Cửa sổ đều đóng kín.
 — AX có chắc là Kamốp chỉ mang theo một vệ sĩ không ? Nhân viên lưu động vừa cho biết Kamốp mang theo 4 đứa. Những tên này ngồi xe sau, và đều vào nhà cùng với Kamốp một lượt.
 «Chú Ba» liếc mắt nhìn bà Hoa. Kamốp thân nhiên hút thuốc lá. «Chú Ba» nói tiếp
 — Thưa, trong nhà chỉ có một tên. Tôi không thấy tên nào nữa. Có thể họ gác ở ngoài chăng ?
 — Được, cứ bình tĩnh, để Hoàn sơn xem lại. Đấy này, AX phải nghe cho kỹ trong vòng từ 10

đến 15 phút nữa, lực lượng của ta sẽ ập vào Căn thân : khi nghe tiếng chim hít-cô kêu, nhớ chưa, chim hít-cô kêu ba tiếng, thì lên ngay lên nhà trên, hạ sát tên vệ sĩ ở cầu thang. AX phải làm cách nào để bản không kịp kháng cự lại, và không kêu được tiếng nào. Nếu hắn kêu lên, công việc sẽ hỏng bét. AX phải nhớ là xong vụ này được thưởng công hậu hĩ, tuy nhiên, nếu thất bại sẽ bị lời thối và cùng lời thối, và gia đình AX cũng bị lời thối không kém.

Giọng «Chú Ba» run run :

— Thưa Hoàn sơn, tôi xin nhớ

«Chú Ba» cất cái walkie-talkie vào trong người. Bà Hoa nói :

— Chú dùng một chút rượu cho khỏe.

Đại tá Kamốp đứng dậy : :

— Bà định theo kế hoạch nào ?

Bà Huyền Hoa lắc đầu :

— Tôi chẳng có kế hoạch nào cả. Mục đích của tôi là đánh lừa Phan Mỹ lên đây cho đại tá tùy nghi xử dụng.

Kamốp vút điều thuốc cháy dở xuống đất, đi đi lại lại quanh phòng, ra dáng suy tư, 4 tên vệ sĩ không lơ vẫn đứng như pho tượng ở góc phòng, tay thọc túi quần, nét mặt lì lợm.

Từ lúc rời trụ sở Smerch đến giờ, Kamốp bắt đầu lo sợ. Vì hắn là tay gián điệp lành nghề nên nỗi lo sợ này được giữ kín trong lòng, không để lộ ra ngoài mặt. Hắn bắt đầu sợ bà Huyền Hoa.

Ngay từ khi nhận lời bà Hoa, Kamốp đã này

ra một kế hoạch tàn bạo. Hắn sẽ cho Phan Mỹ một bài học, và sau đó bắt bà Hoa và trợn ở gián điệp của ông Hoàng. Nhưng thái độ bình tĩnh đến lạnh lùng của bà Hoa cho hắn thấy thực hiện kế hoạch không phải dễ.

Có thể bà Hoa lập mưu giết luôn hẳn lẫn Phan Mỹ. Song nếu muốn giết hẳn thì mang Nguyệt Thanh và Thái Phương đến làm gì. Hắn không biết rằng bà Hoa dùng hai thiếu nữ đẹp để làm mồi câu con cá háu ăn Phan Mỹ. Thấy gái đẹp, Phan Mỹ sẽ quên hết nguy hiểm và mò đến.

Kamốp soát lại trong óc hệ thống an ninh của Smerch : ngoài toán vệ sĩ theo hẳn từng bước, còn hai toán khác túc trực ở hai đầu đường, chưa kể một đại đội võ trang súng nặng đợi sẵn ở gần chợ Hôm đợi lệnh ứng phó.

Tất cả những lời nói trong phòng đều được bị mật thu thanh bằng 5 cái máy nhỏ xiu giấu trong túi Kamốp và túi 4 vệ sĩ. 5 cái máy này chuyên âm ra ngoài, được thu vào băng nhựa đặt trong một cái xe vô tuyến điện, dậu cách tòa biệt thự hai trăm thước. Nếu có chuyện gì bất trắc, nhân viên Smerch sẽ ập vào biệt thự sau đó hai phút.

Trong khi đó, Phan Mỹ cũng thờ người suy nghĩ trên xe đang phóng nhanh về đường Thái Phiên.

Cũng như Kamốp, Phan Mỹ bắt đầu lo ngại. Song hắn không cho là bị lừa.

Hắn định ninh là đối phương bị lừa. Hy sinh 4 nhân viên để gái AX vào trụ sở bị mật của bà,

Huyền Hoa, hắn đã đánh một nước cao, thì trót đề bắt xe.

Duy hắn lo ngại tại sao Kamốp lại liên kết với Huyền Hoa. Tại sao ? Hắn chịu không trả lời nổi. Có thể Kamốp khám phá ra hung thủ giết tướng Hólép là nhân viên của ông Hoàng, và Phan Mỹ đã tạm thời liên minh với ông Hoàng để diệt Smerch nên lập mưu quật lại. Nghĩa là Kamốp liên kết với bà Hoa, đại diện của ông Hoàng ở Hà nội, để giết hẳn. Đùng ra ra đề bàn cách giết hẳn. Song họ không ngờ hẳn đã biết hết.

Bông hình dáng khêu gợi của hai cô gái mũm mĩm, đầy hương thơm thanh tân, hiện ra trước mắt. Hai cô gái của lão Hoàng đẹp hơn Vương Lệ một trời, một vực. Đã lâu, hắn chưa được tận hưởng lạc thú tuyệt trần với mỹ nhân. Người đẹp ở Hà nội, mỗi ngày một khan hiếm. Toàn là đàn bà khô khan, da dẻ răn reo, bộ ngực lép kẹp, ăn mặc lam lũ. Toàn là đàn bà quê mùa, quên cả phương pháp trang điểm tối thiểu, và chưa bao giờ được cầm trong tay những đồ lót mình bằng ni-lông mỏng như giấy bóng, và lọ nước hoa Ba lê, rắc một giọt lên tóc ba ngày cũng còn thơm một cách quyến rũ.

Thái dương Phan Mỹ nóng ran. Từ xưa đến nay, hắn vẫn thích đàn bà đẹp. Câu châm ngôn « ăn đề mà sống, không phải sống đề mà ăn » đối với hắn phải được sửa lại là ăn đề mà sống, sống đề yêu đàn bà ». Thật vậy, nếu không có đàn bà, Phan Mỹ sẽ không tài nào sống được. Hắn cần đàn bà như người nghiện nặng, sáng trưa, chiều, phải kéo vải ba điều á phiện mới

khỏi bãi hoài chân tay. Hơn một lần, hắn đã xuất bạc vạn để mua gái đẹp còn nguyên ở Hồng Kông...

Xe hơi đã qua Chợ Hôm.

Phan Mỹ không ra lệnh cho tài xế rẽ vào đường Thái phiến mà là chạy thẳng. Đến một cái hẻm, hắn xuống xe, đi bộ. Cùng đi với hắn là 2 vệ sĩ đệ tam đẳng dai huyền đen. Hắn không cần mang theo nhiều người : 2 vệ sĩ này đủ sức đối phó với 2 đại đội của địch, hoặc bằng tay không, hoặc bằng khí giới. Phần lớn lực lượng của Phan Mỹ đều đi sau, và phân tán ra làm nhiều đơn vị, sẵn sàng ứng chiến, nếu được gọi tới.

Phan Mỹ không áp vào cửa trước của biệt thự đường Thái phiến, bên trong có bà Huyền Hoa, đại tá Kamốp, Nguyệt Thanh và Quỳnh Ngọc. Hắn đi vòng lối sau, qua nhà của vợ chồng Vương Lệ.

Vào giờ này, một chiếc xe hơi sơn đen, rèm che kín mít phía sau—công xa của Phan Mỹ—chạy vào đường Thái phiến, rồi dừng lại cách biệt thự 100 thước. Trên xe, có một người hao hao như Phan Mỹ. Người này ngồi ở băng sau với ba vệ sĩ. Đó là kẻ mọn của Phan Mỹ : trong khi Phan Mỹ giả ngồi trong xe trên đường Thái phiến Phan Mỹ thật treo tường, vượt mái, lẳng lặng đột nhập vào biệt thự bí mật.

Hắn vừa nhẩy êm ru như lá rụng vào vườn căn nhà của Bôrin và Vương Lệ. Bôrin bị giam dưới hầm bộ Ngoại giao, chỉ còn Vương Lệ ở nhà một mình. Do một sự tình cờ hi hữu, nhà của Vương Lệ chỉ cách tòa biệt thự bí mật một ngôi nhà nhỏ.

Wương Lệ đã ngủ say.

Phan Mỹ ung dung mở cửa nhà dưới bằng chìa khóa riêng, hắn ra lệnh cho vệ sĩ chờ hắn bên dưới rồi tắt tả lên lầu.

Cửa phòng Vương Lệ không khóa.

Bên trong tỏa ra một ánh điện màu xanh lơ mờ. Vương Lệ nằm trên giường, một chiếc chăn mỏng che bụng, toàn thân trần truồng. Nàng đã tập thói quen ngủ trần truồng của đàn bà phương tây. Phan Mỹ ngậy người, miệng khô lại.

Hắn cúi xuống hôn nàng. Nàng giật mình tỉnh dậy. Thấy hắn, nàng kêu lên nho nhỏ :

— Anh. Anh lên đây bằng cách nào ?

Phan Mỹ hôn vào ngực nàng :

— Bằng chìa khóa của em. Em đưa cho anh hồi tối, em quên rồi sao ?

Nàng ôm lấy hắn :

— Em lạnh lắm. Anh ở lại với em.

Hắn gỡ tay nàng ra :

— Anh đang bận đi giết Kamốp.

Nàng giật mình :

— Giết Kamốp ? Phiến tòa của Đảng đã xử hắn thua anh rồi, anh còn muốn gì nữa ?

— Bị xử thua, hầu sẽ phải về nước. Hắn không là công dân Việt nên anh không thể đưa ra tòa án thường xử tử hình.

— Vậy anh giết hắn sao được ?

— Anh sẽ bắt hắn quả tang tư thông với địch.

— Trời ơi !

— Em thức dậy đợi anh. Trong vòng 15 phút

nữa, anh sẽ quay lại. Em tắt hết đèn đi, ngồi chờ anh trong ga-ra, và chuẩn bị lái xe cho anh. 5 phút nữa, em xuống xe, rờ máy cho nóng sẵn. Hễ anh tới là em phóng liền về bộ Ngoại giao vì anh sợ địch đuổi theo ráo riết.

Vương Lệ hôn vào môi Phan Mỹ, dáng điệu say sưa :

— Vâng, em xin tuân lệnh anh.

Nàng vứt cái chăn đơn, yên chuyên xuống giường. Trông người đẹp kiều diễm nõn nõn trước mắt, hoàn toàn khỏa thân, Phan Mỹ run lên. Nếu không bận công tác quan trọng, hẳn đã vật nàng xuống giường, và ở lại với nàng đến sáng mới về.

Hạ thủ Kamốp là công tác quan trọng, không những cho riêng hẳn, mà còn cho cả tòa đại sứ Trung quốc nữa. Phải hạ thủ Kamốp mới làm lu mờ được áp lực của Liên số.

Phan Mỹ hồi hả xuống vườn.

Hai vệ sĩ cầm tiểu liên K-50 kèm bên. Phan Mỹ trèo lên nóc ga-ra, nhìn sang biệt thự của bà Huyền Hoa. Ánh đèn leo lét chiếu ra ngoài cho hẳn thấy những thân cây lớn và những cánh cửa đóng kín.

Hắn nhảy xuống.

Còn một bức tường thấp nữa là đến tòa biệt thự bí mật.

Phan Mỹ rút trong túi ra một cái xip-lê đặc biệt. Hắn cho lên miệng thổi. Tiếng kêu nõn nõn của chim hít cỏ nổi lên. Hắn thổi lại lần nữa.

Hắn lờ mờ nhìn thấy AX từ dưới nhà chạy lên, chân dậm xăng đan không gây tiếng động. Phan Mỹ tuột xuống vườn, rồi nép mình vào bụi rậm.

Từ phía im lặng như tờ.

Phan Mỹ chạy vào cửa sau, dẫn vào cầu thang. Hắn bắt gặp AX đang chúi lưỡi dao dính máu vào rèm cửa. Miệng hắn nở một nụ cười thỏa mãn. Kamốp chết đến nơi rồi. Không một quyền lực nào cứu sống được nữa...

Hành lang tối om.

Đến căn phòng giữa, nhìn ra sân trước, hắn đứng lại, ra hiệu cho hai vệ sĩ. Một tên ghé vai vào cánh cửa xô một cái thật mạnh, Tấm cửa jim bật vào trong. Hai khẩu tiểu liên hiện ra cùng một lúc.

Một tiếng nói quen thuộc cất lên :

— Bường súng xuống, không mất mạng.

Hai khẩu tiểu liên nổ ròn. Vệ sĩ của Phan Mỹ bắn trước, hông đổ! ưu thế, song đạn không trúng người vì căn phòng trống không. Tiếng nói vừa cất lên là do máy khuếch âm phát ra.

Biết bị lừa, Phan Mỹ hơi há quay lại, song không kịp nữa. Hai tên vệ sĩ gục ngã dưới một băng đạn trung liên từ cuối hành lang bắn tréo lại. Phan Mỹ đứng chôn chân như tượng đá.

Lại giọng nói quen thuộc, giọng nói của đại tá Kamốp :

— Phan Mỹ, lẽ ra tôi đã tặng anh một băng đạn như hai vệ sĩ của anh rồi, nhưng dầu sao chúng ta cũng là địch thù thượng lưu. Tôi cho phép anh chọn cái chết trong vinh dự. Chết bằng cách đấu võ hoặc đấu súng với tôi. Anh được một phút đồng hồ để quyết định.

Phan Mỹ nhìn tứ phía. Không thấy Kamốp đâu cả. Chắc hẳn đang núp trong phòng bên. Phan